

delig, og det borger virkelig ikke for at godt samarbejde fremover, at vi skal omtales på den måde her fra Folketingets talerstol. Det er vores arbejde at sørge for, at ministeren arbejder inden for de rammer, som Folketinget sætter op.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Først til fru Sandy Brinck med hensyn til at forholde sig til substansen: Jamen substansen er jo sådan set ganske klar. Regeringen er allerede i fuld gang med at udarbejde en national handlingsplan, og hvis Socialdemokratiet og andre partier ikke vil forholde sig til den substans, men alene vil forholde sig til deres eget lille univers, som åbenbart er det univers, beslutningsforslaget omhandler, er det sådan set det mest beklagelige.

Realiteten er jo, at den tidligere regering og den tidligere justitsminister nægtede at udarbejde en national handlingsplan. Det arbejde blev så iværksat, da der kom en ny regering, og jeg synes, det er ærgerligt, at man ikke kan forholde sig til den del af substansen.

Så spørger fru Sandy Brinck, om dette beslutningsforslag afholder regeringen fra at komme med yderligere initiativer. Det er jo et spørgsmål, der vanskeligt lader sig besvare – forstået på den måde, at den nationale handlingsplan er under udarbejdelse, og fordi planen ikke er færdigudarbejdet, kan jeg ikke på nuværende tidspunkt sige, om der bliver behov for yderligere initiativer. Men det er selvfølgelig klart, som jeg også har tilkendegivet, at jeg meget gerne lytter til det input, der måtte komme fra Folketingets partier.

Fru Elisabeth Arnold tog mine bemærkninger om debatten fortrydeligt op. Det skal jeg beklage. Jeg anerkender, at Folketinget og Folketingets partier har behov for at debattere med hinanden, men jeg synes også, at hvis det er sådan, at vi skal have folk til at engagere sig i den politiske debat og skærpe den politiske bevidsthed i befolkningen, er det vigtigt, at vi også diskuterer politik og ikke kun procedurer, når vi er i Folketingssalen, og jeg synes, vi har brugt for meget tid på sidstnævnte i dag.

Fru Anne Baastrup fandt mit indlæg beklageligt og tog det meget anstødeligt op og mener også, det er vigtigt med en binding på regeringen. Jamen den binding på regeringen kunne fru Anne Baastrup have fået ved at stille justitsmini-

steren et spørgsmål allerede i foråret, hvor arbejdet blev iværksat: om justitsministeren havde tænkt sig at udarbejde en national handlingsplan. Så ville jeg have svaret det samme, som jeg har gjort mange gange lige siden, nemlig at der kommer en national handlingsplan her i foråret. Det står jeg ét hundrede procent ved, det gentager jeg gerne her fra talerstolen i dag, og hvis SF vil være sikker på, at der sker noget, mener jeg sådan set, at fru Anne Baastrup faktisk ikke kan få en bedre garanti end et løfte her i Folketingssalen.

(Kort bemærkning).

Jann Sjursen (KRF):

Jeg må indrømme, at ministerens opfattelse af, hvordan det parlamentariske arbejde skal foregå, er endog meget speciel. Man skulle nærmest tro, at ministeren ikke selv har prøvet at være folketingsmedlem, men det ved jeg jo at ministeren har, og ministeren har også på sit eget partis vegne endog mange gange fremsat beslutningsforslag, som har søgt at lægge bindinger på den siddende regering, med henblik på at regeringen senere skulle komme med handleplaner og lovforslag om det ene og det andet, og at de forslag som minimum skulle indeholde det, som i disse tilfælde Det Konservative Folkepartis ordfører fremførte.

Derfor må jeg sige, at jeg står totalt uforstående over for, at ministeren i dag beder Folketinget om bare at læne sig tilbage og vente på, at regeringen kommer med sin handleplan, og så forholde sig til den. Vi er som lovgivende forsamling også sat til at forsøge at præge de forslag, der kommer fra regeringens side, og også forsøge at præge den handlingsplan, som kommer på et tidspunkt, med lige præcis de ni punkter, der indgår i det foreliggende beslutningsforslag.

Kl. 14.40

Fru justitsminister: Det er ikke de partier, der i dag stemmer ja til beslutningsforslaget, der har et problem. Det er regeringen, og det er Venstre, De Konservative og Dansk Folkeparti, der ikke i debatten har villet forholde sig substantielt til, om der var noget, man var uenig i i det fremsatte beslutningsforslag. Det er ikke så mærkeligt, at vi andre bliver lettere ophidsede. Vi skal da ikke stå her og forsvare os og forklare, hvorfor vi går ind for forslaget. Det er regeringspartierne og Dansk Folkeparti, der må forklare, hvad de er uenige i.